

Марко Младеновић*

ПОКРЕТ ЗА ОБНАВЉАЊЕ СТАНОВНИШТВА ПОКРЕТ „ЧЕТВРТО ДЕТЕ“ (ДЕЧЈА СТРАНКА)

Тесна повезаност државе и права доводи до тога да велики поремећаји у држави утичу на њен правни поредак. Револуција доводи до дисконтинуитетна унутрашњеј правној порејка, а збуљење идентитетна државе – до њеној несјанка. Професор Сјеван Врачар сматра да само суштинске промене у држави имају за последицу дисконтинуитетна њеној правној порејка. Дисконтинуитетна значи укидање постојећеј правној порејка и његово замењивање новим правним порејком. Због различитој дејства појединих промена у унутрашњем и међународном праву, треба разликовати унутрашњи (државној правни) континуитетна и међународној правни континуитетна. Радови професора Врачара представљају додјелнај за изучавање тих појава које су и данас актуелне.

Кључне речи: *Држава. – Право. – Континуитетна. – Дисконтинуитетна. – Правни поредак.*

УВОДНЕ НАПОМЕНЕ

У савременом свету једна од најзначајнијих функција државе јесте брига о биолошком обнављању становништва, брига о тзв. хуманој репродукцији.

Српски народ биолошки умире. Зато је брига о обнављању становништва најважнији задатак Србије, важнији и од економских, и од политичких, и од свих других питања. Наравно, популациона политика је тесно повезана са другим областима, али је изнад свих њих по значају за будућност народа.

Питање гласи: да ли ова држава предузима праве мере да спречи биолошку смрт већинског српског народа? Одговор је одмах негативан. Све што се данас чини могло би само за који проценат да ублажи катастрофу. Или да само за коју годину продужи агонију. И ништа више. Влада Србије и њен Савет за обнављање становништва (на челу са академиком Милошем Маџуром) дају одговарајуће наговештаје да се нешто чини, држе се и саветовања, а припрема се и научни подмладак, итд. Нажалост, све је то

* Др Марко Младеновић, редовни професор универзитета.

само парада пред болесником осуђеним на смрт. Уместо серума живота, њему се даје aqua destilata. Чак се ни дечји додаток више готово не исплаћује, а погодности за рађање деце, за материнство и за родитељство, такорећи не постоје, осим симболичних (продужење трајања породилског одсуства).

Наше друштво после Другог светског рата није успело да се прилагоди захтевима савременог света.

Колективизација села, аграрна реформа, сељачке радне задруге, масовне унутрашње миграције из села у градове, касније и према свету, силовита урбанизација и индустријализација друштва, обезглавили су традиционалну, патријархалну, сељачку, занатлијску породицу, па и породицу радника и интелектуалаца. Цео стари вредносни систем на коме су почивале норме породичног права, срушен је. Све је то било и сувише авангардно и преурањено за једно патријархално сеоско и провинцијско друштво. Чак и насиље над стварношћу.

Тиме је, сликовито речено, доведено на свет недоношче, коме је потребно много времена да надомести свој хендикеп. Па ипак, протеком времена од пола века ми смо проширивали корито нашег потока да би се бујице разливане воде вратиле и успоставиле неки ред и поредак ствари. Данас је зато копија приближно верна оригиналу, али не сасвим. Поново су се јавиле старе ране, а дошло је и до нових потреса. Поред свих других, у први план избило је и питање наталитета.

Очигледно је да ово друштво, овакво какво је нема довољно снаге за радикалне захвате. Без њих, нема нам спаса. Готово је несхватљиво колико мало слуха за ову тему имају све странке, и леве и десне, и оне на власти и оне у опозицији. Сама држава, у датим условима, покушава нешто да учини, али то није ни гашење пожара, а још мање представља сађење дрвета живота.

Поред државе, затајиле су и најважније институције српског народа, на пример, Српска академија наука и уметности, Београдски универзитет и други универзитети у Србији, народни универзитети и друге јавне трибине Српска православна црква, Коларчева задужбина, социјалне установе и центри за социјални рад, Удружење књижевника Србије, итд. Затајили су и готово сви интелектуалци. Затајили су планери – демографи, социолози, филозофи, и лекари, гинеколози. Затајили су и песници и хуманисти. Тако је судбина српског народа препуштена чиновницима.

Чиновници нису спасиоци. То нису ни научници, чак и веома цењени. То могу бити сви интелектуалци заједно, све странке заједно и цео један удружени народ заједно, уз огромна одрицања и са колективном свешћу да су последња генерација која може спасити српски народ од биолошке смрти. Јер, ако препустимо овај

тренутак, до средине, најкасније до краја идућег века, Срба више неће бити.

Највише је затајила православна црква. Она је изгубила примат духовног спасиоца српског народа. Тек са косовском трагедијом она преузима духовно вођство над српским народом. Зато ће њена улога и у овој области бити од изузетног значаја.

Затајиле су и све најважније медијске институције српског народа. Шта је све могла да учини моћна телевизија!

Морају се мобилисати све снаге овог друштва, све оно што може макар и симболично да помогне.

Мора се убрзано мењати свест, равнодушност, поспаност, себичност, ускогрудост, незнање.

Мора се постепено вршити значајна прерасподела националног дохотка у корист рађања и подизања деце.

Овај програм није апел за неки нови комунизам, већ за нови хуманизам.

Многи сматрају да је већ све касно.

Али, још није касно. Треба свима обновити SOS позив.

У новом социјалном језгру треба да започну темељне измене у приступу целом питању, у начину размишљања, у одређивању будуће стратегије усмеравања „биолошке револуције“.

Да би се одсуство бриге државе и друштва за своје потомство на неки начин ублажило, јавиле су се у последње време приватне организације, које најчешће носе назив „треће дете“. Наиме, тек је троје деце потребно да би се остварила проста биолошка репродукција (тачније 2,5 деце по једном пару). И ове приватне установе, иако са прометејским амбицијама, само су декор који не може да поправи постојеће очајно стање. Али и оне могу бити врло корисне у будућој акцији целог друштва.

Нови програм одступа од традиционалних приступа овом питању. У средишту пажње треба да буде „четврто дете“, а не „треће дете“. Наравно да је борба друштва за рађање и првог, и другог, и трећег детета и даље врло значајан задатак. Али, стање је такво да само четврто дете може да обнови, и да битно побољша стање посустале популације. Зато су потребне радикалне мере друштва и државе.

Мора се јасно предочити овом народу да ће ускоро, и без рата, ишчезнути са историјске позорнице ако не схвати да је рађање деце и разумно и несебично планирање породице један од његових најважнијих задатака.

Овај програм има амбиције, не само да учини предлоге за побољшање садашњег стања, већ да убедљивијим аргументима објасни главне разлоге за примену једне нове популационе политике у Србији.

Покрет за „четврто дете“ који предлажемо има и политичке амбиције. Као што постоји пензионерска странка, неопходно је да постоји и „дечја странка“. Она би окупила све родитеље, све установе, све стручњаке, све просветне и хуманитарне раднике и организације и све занесењаке.

Треба учинити начелну опаску да се питање биолошког умирања српског народа не може свести само на „белу кугу“. Оно има своје планетарне, своје антрополошке, социолошке, историјске и савремене социјалне узроке.

У даљем тексту биће изложено глобално виђење биолошког препорода српског народа.

I. ПЛАНЕТАРНИ ПРИСТУП

Земаљској кугли прети планетарни метаболизам. Године 1950. било је 2,5 милијарди људи, 1994. – 5,7 милијарди, 2014. године биће их 10 милијарди. У античко доба било је потребно 4.000 година да би се човечанство удвостручило, а сада мање од 40, можда чак само 20 година.

Питање је колико планета може највише да прими „земљана“ а да се не угрози опстанак људске врсте. Сматра се да је то око 7 милијарди. Уједињене нације предвиђају да се број људи на земљи у 2050. години „умири“ на 27 милијарди.

Црна Африка јужно од Сахаре потпуно је без контроле. То је буре генетског барута, које може да експлодира. Тамо постоји 2.000 етничких група, а природна селекција вршена је до сада њиховим међусобним ратовима. А кад они престану?

У Латинској Америци је такође огроман наталитет доскора претрио бедом и демографском експлозијом. Али, наталитет се ипак смањује: у 1980. години било је 5,9 деце у просеку на један брачни пар, а 1994. „само“ 3,6. У Бразилу се врше царски резови за више од троје деце.

У Кини је законски принцип – „једно дете“. Ко роди више, следе санкције: избацивање с посла, губљење стана и др. И поред тога, рачуна се да се годишње рађа 800 милиона „тајне деце“. Званични просек сада је 2,3 деце по једном брачном пару.

У Индији се врши стерилизација као метод планирања породице, али без резултата. У просеку се сада рађа четворо деце. До краја овог века биће Индуса око једну милијарду.

Дакле, Африка, Јужна Америка и Азија представља демографску бомбу, која може да потпуно наруши демографску равнотежу на планети. Јер, Европа биолошки постепено умире.

За сто година биће 100 милиона мање становника беле расе у Западној Европи. Вероватно још толико мање у Источној Европи. Продиру млади обојени и исламски народи, високо репродуктивни. Они полако преплављују не само Европу већ и Северну Америку. То је, изгледа, нови цивилизацијски циклус, јер је бела раса на врхунцу еволуције и помало је уморна.

Врхунац сваког цивилизацијског циклуса обележен је двема чињеницама: а) високим степеном еманципације жене, и б) ниским степеном наталитета, управо, као последице еманципације жене. Због нерађања деце, многи народи су доживели велики историјски пад. То се већ догодило са античком Грчком, то се догодило и са Римом. То се данас догађа са високоиндустријализованим земљама у свету. (У САД данас је више од 50 % становништва ван брака.)

II. АНТРОПОЛОШКИ ПРИСТУП

Питање наталитета и популационе политике задире у саму суштину бића једног народа. Оно све више излази из демографских оквира и прераста у најважније одреднице националног питања.

Са антрополошког становишта, „српско национално питање“ могло би се разложити на неколико одредница. Неке тврдње спадају у митоманију, неке у митологију, а неке су историјски проверене чињенице.

Прва је: „СРБИ – НАРОД НАЈСТАРИЈИ“ (Олга Пјановић-Луковић). Срби су старији од Грка, Римљана, Германа, Руса. Њихова историја траје пет хиљада година. О томе има много „доказа“: називи покрајина, градова, река, држава, народа. Примери: „Срби-стан“ у Индији, Лужички Срби, итд. Сораби су старији од египатских пирамида, они су надживели Рим, Византију, Турску империју, Аустро-Угарску, надживеће и Америку, јер они су пранарод. (Слична теорија постоји и код Хрвата. Они су Иранци. И сам Христос „лио је горке сузе над судбином хрватског народа“ – Томислав Вуковић. Насупрот митском хрватском народу, Срби су „Бизант без скрупула“.) Закључак је да је српски народ вечан, да је неуништив.

Друга одредница излази из оквира митоманије: „ГЕНОЦИД над Србима судбина је српског народа“ (Радован Самарџић). Према

Шафарику (*Словенски народојис*), 1840, тадашњих „Југословена“ било је укупно 7.248.000, од тога Срба 5.294.000, Хрвата 801.000, Словенаца (Винда) 1.530.000. Сви Хрвати и Словенци су католици, а Срби су подељени: православних је 2.880.000, муслимана 550.000, католика 1.640.000. У то време Срба је било приближно колико Енглеза или Јапанаца. Кажу да је толико било Срба и у време цара Душана. Трагика је Срба што су све трансферзале, од крсташких до турске (зелене) и сада, америчке – империјалне, водиле преко Балкана.

Трећа одредница су сеобе, пре и после Арсенија Чарнојевића, пре и после сеоба Милоша Црњанског. Правац сеоба: цели свет – Европа, Русија, Америка, Канада, Аустралија. У овом веку одиграле су се велике ратне сеобе као последице грађанског рата у претходној Југославији. Ових дана одиграва се и нова сеоба Срба са Косова. Она је по својим последицама најсуровија и најтрагичнија.

Четврта одредница: ДЕОБЕ. Још у пракси није остварено српско „НАЧЕРТАНИЈЕ“ о томе шта све Срби хоће, а шта неће. „Само слога Србина спасава.“ Српске деобе су највећа српска несрећа. Чести су ратови Срба против Срба (комунисти и четници, итд.). Добрица Ћосић је у роману *Деобе* обрадио само један историјски сегмент. Данас су двоструке деобе: унутар Србије и Југославије, између Срба с ове и с оне стране Дрине и између Срба и Црногораца. Прети и нова деоба: преосталих Срба на Косову и у матици.

Пета одредница је „НАЦИОНАЛНИ МАЗОХИЗАМ“ (вечни „дежурни кривац“). Истрајан је у понижењу, блаћењу, трпљењу. „На трагичној филозофији жртве он је изградио етичку основу свог националног идентитета“ (Никола Пашић, млађи). У његовом бићу су наивност и лаковерност. И мучеништво.

Шеста одредница је ХАЗАРСКИ СИНДРОМ (Милорад Павић), култ Косова, култ пораза, култ смрти. Српски народ се одрекао царства земаљског и прикључио се небеском царству. Он не слави своје победнике (Душана Силног), него своје мученике (цара Лазу). У готово свим ратовима био је победник, у сваком миру – губитник. Али, огромна је цена његових победа. То је трагичан САМОУБИЛАЧКИ, хазарски синдром. Сада је претрпео и војничке поразе. Овај разлог, генетског порекла, суицидна је, хазарска митоманија о „небеском“, „митском“, „изабраном“, „мученичком“, народу, о Сорабима као пранароду, итд.

Седма одредница је оно што све скупа представља генетски код овог народа, а то су огромни ДУХОВНИ ПОТЕНЦИЈАЛИ којима је он утицао и на светску историју и на светску културу и на светску књижевност и науку. Заправо је његово сложено ата-

вистичко биће извор његове велике енергије, стваралаштва и талената.

III. СОЦИОЛОШКИ И ЕТНОГЕНЕТСКИ ПРИСТУП

Са социолошког и етногенетског становишта, треба поменути само неколико чињеница, које су тесно повезане са његовим антрополошким обележјима и које допуњују слику о судбини српског народа:

– БРОЈЧАНА ПРЕМОЋ СРБА на Балкану. Српски народ морао је да се правда да није империјалистички, морао је да се сагне, да се погрби да би био равноправан са осталим балканским народима.

– ГЕОГРАФСКИ ПОЛОЖАЈ је врло значајан: Србија је била трансферзала за све освајаче са истока и запада.

– ЕТНИЧКА, ВЕРСКА, НАЦИОНАЛНА општа збрка, која је непрекидно стварала сукобе, нетрпељивост и ратове.

– СУКОБЉЕНИ ИНТЕРЕСИ великих сила и светских лобија на Балкану.

– ОСВЕТНИЧКИ НАБОЈ губитника у два балканска и два светска рата.

– ИЗДАЈА САВЕЗНИКА из два светска рата искључиво ради заштите сопствених интереса.

– РАСУТОСТ СРБА по целој Југославији где су некада били доминантни, а сада смањени на безначајне остатке некада већинског народа.

– ЕМОТИВНИ ОДНОС према Југославији: Срби су једини сматрали и прву и другу Југославију својом једином отаџбином. Сви други су се осећали као подстанари, или привремени станари (Кардељ). Они су увек имали резервну отаџбину, резервну варијанту.

Непосредне последице овакве етногенезе српског народа могу се свести, у облику закључка, на неколико социолошких показатеља:

– масовно физичко уништавање у ратовима и вековни геноцид над Србима (само у I светском рату изгинуло је 1.900.000, у II – 2.000.000 Срба);

– биолошки рат неких националних и верских заједница, посебно Шиптара и муслимана, против српског народа;

– одсуство мудрости и лукавства („боље рат него пакт“, „боље гроб него роб“), митоманија, култ „небеске Србије“, национални мазохизам, итд.;

– демографско старење становништва: „старачка експлозија“, са једне, и психологија нерађања деце или рађање једног детета („бела куга“), са друге стране;

– масовне миграције: унутрашње („протеривање“ сељака са села), и спољашње (велике сеобе „гастарбајтера“, а данас „труста мозгова“), као и садашње принудне сеобе у грађанском рату готово два милиона Срба;

– масовно убијање још нерођене деце путем легалног абортуса (на једно рођење долазе два до три абортуса);

– сурове санкције које ће оставити трајне и трагичне последице на популациону политику (за 20 % смањена је интелигенција код деце због слабе исхране, а колико ће бити смањена колективна и појединачна потенција?);

– врхунац представља садашња српска трагедија на Косову, разарање српске привреде у ваздушној кампањи Северноатлантског пакта, нови изгон целог српског народа са свете српске земље, као последица безумног рата Југославије против целог света.

Стање је, заиста, трагично: Срби спадају у ретке народе, који се од почетка овог века бројчано смањује, док се сви други народи значајно увећавају. За четврт века стопа морталитета биће два пута већа од стопе наталитета; порођаји ће бити све ређи, сахране све чешће; српским градовима шетаће се пензионери и инвалиди; Србе ће и из Србије протеривати као и из Босне, из Крајине, са Косова; сви они који могу, побећи ће из ове земље, производња ће се постепено гасити, живот замирати, стизаће масовно Шиптари и муслимани да, и без рата, попуне упражњени простор; Београд ће се 80–100 година, а можда и знатно раније, постати престоница неке велике Албаније, или уједињене Џамахирије.

Србија и Русија су данас на челу држава у свету са најмањим наталитетом и са највећим бројем легалних абортуса.

IV. ИСТОРИЈСКИ ПРИСТУП

Својим доласком на Балкан Срби су изабрали најнесрећније подручје за своју историју.

Осим Јевреја, ниједан народ није имао тако трагичну судбину. Да није било геноцида над њим, он би данас био бројчана велесила.

Физичко уништавање у ратовима, масовно убијање, повлачење са географских простора, потискивање, протеривање, насилно превођење у друге вере и народе, насилна етничка асимилација – то је историјска лична карта српског народа. Случај целе Далмације, Дубровника (који је био чист српски град), Мостара (67 % Срба православаца, сада су сви протерани), Херцеговине, Босне, Барање, Чапљине, Ливна, Дувна, Зенице, Травника, Коњица, јасно говори о апсолутној бројчаној премоћи Срба на просторима бивше Босне и Херцеговине. Свуда су Срби раније били већинско становништво. Чак су се и сви муслимани изјашњавали као Срби муслиманске вере. И сам Алија Изетбеговић се раније у два наврата изјашњавао као Србин.

Посебан је случај Далмације. У њој су огромну већину представљали Срби. Најпре су сви они били православне вере, а потом је средином прошлог века дошло до масовног насилног покатоличења. У то време Дубровчани нису знали шта је то „Хрват“. То им је било сасвим страно и далеко. Треба се упознати са обимном студијом Никодима Милаша: *Православна Далмација*.

Две империјалистичке религије – католичка и исламска – водиле су вековима „свети“ рат против Срба. Ватикан спада у ред оних моћних светских сила које су, макар посредно, криве за масовне покоље Срба. Доказ за овакву тврдњу су масовне ликвидације Срба у II светском рату. Позната је теорија о „три трећине“, која се приписује Милу Будаку, једном од усташких доглавника: једну трећину побити, једну – покатоличити, а једну – протерати. Ова доктрина се у пракси и данас лукаво спроводи према Србима. У војним акцијама хрватске војске под називом „Бљесак“ и „Олуја“ извршено је масовно чишћење читавих територија. Колики је и овде удео католичког клера, то ће тек историја показати.

Српски народ је био народ матица за стварање нових етничких и верских група на подручју Балкана. Три четвртине садашњих Хрвата српског су порекла, скоро сви муслимани у Босни, Херцеговини, Србији, готово половина косовских и македонских Шиптара, велика већина Македонаца, сви Црногорци. Многи бивши Срби носе у себи потиснуто осећање кривице које се испољава у масовним злочинима према српском народу као начину да се казне сви они који су се одупрли насилном превођењу у друге вере и народе. Постоје докази да су они били и најсуровији у геноциду над Србима. Сигмунд Фројд је то објаснио у познатој студији *Тојем и Табу*, по којој синови убијају оца да би дошли на његово место. Касније, наступа покајање, али тада оца више неће бити. До сличног закључка дошао је недавно и Столтенберг изјављујући да је садашњи грађански рат „обрачун Срба против Срба“.

Према тврђењима историчара и генетичара, босански и српски муслимани су етнички најчистији Словени. Срби-муслимани су побегли у другу веру, поред осталог, да Турци не би вршили полни геноцид над њиховим женама. Али, ни до данас многи нису заборавили своје порекло: Меша Селимовић, Емир Кустурица и др. Има више турске крви код Срба, као што код Хрвата, а посебно Словенаца, има много германске крви. Зато је овај грађански рат потпуно бесмислен.

Српски народ је непрекидно потискиван са својих историјских подручја. Почетком XX века, Срба је било девет милиона, а Хрвата два милиона и деветсто хиљада. У Хрватској – Срба је било 43 %. После геноцида над њима у Првом, а нарочито у Другом светском рату, доскора их је било само 12 %. Сада се догодила највећа трагедија: протерани су сви Срби из Српске Крајине, из Западне, и из Источне Славоније. То није била сеоба, то је био изгон, то је био стравичан обрачун, масакр, стампедо. То је било највеће понижење Срба у историји. И раније су их протеривали и убијали, али никада до сада нису изгнали цео један народ. Цео свет је тај врхунски злочин посматрао као да је ослепео. После ове „сеобе“ 300.000 људи само из Книнске Крајине, и после ранијих бекстава из Хрватске у време овог грађанског рата, у новој хрватској држави неће остати више од 3 % Срба (и само три посланика у парламенту). И то је крај Срба у Хрватској.

У следећој генерацији неће бити ниједног Србина. Већ је спроведена асимилација српске деце: приликом уписа њих 11.000 у основне школе, сва деца морала су да се изјасне као католици и као Хрвати.

И усташе, а и садашњи режим у Хрватској, добро су знали да убијањем и изгоном Срба из Крајине и Херцеговине, уништавају природни резервоар српских горштака са Динарских планина који су непрекидно пристизали у матицу да надокнаде ратне губитке и освеже посуталу српску популацију. Сада је тај извор сасвим угашен. Придошлице ће се већ у наредној генерацији утопити у вредносни систем и обичаје матице. А садашња генерација изгнаника се гуши у својој беди и очајању.

Туђман је хтео да прекопа Јасеновац, симбол српског мучеништва у Другом светском рату, у коме је у заједничкој гробници закопано најмање 700.000 Срба и Јевреја. Сада у Хрватској има преко 80 масовних гробница Срба, у Западној Славонији само у једном месту убијено је 2.500 Срба, а потпуно су прогнани сви Срби из 10 градских и 187 сеоских насеља. И ови подаци за Западну Славонију већ су застарели стравичним изгоном Срба у последњем хрватском и муслиманском „блиц-кригу“ уз помоћ авионске армаде

НАТО-а која је готово сасвим разорила Републику Српску. На концу, спроведен је готово потпуни изгон Срба из Сарајева.

Истребљивање Срба, као народа, врши се систематски и интегрално. Само у Подрињу уништено је или демолирано 200 православних храмова, збрисано са земље више од седамдесет насеља.

У Босни и Херцеговини средином прошлог века било је 68 % Срба-православаца, пре II светског рата – 51,25 %, 1961. – 42 %, 1991. – 31 %, а после овог грађанског рата вероватно ће тај проценат бити још много мањи.

Коме је припадала Босна и Херцеговина и ко је био већински народ види се и из земљишних књига: 66 % земље и данас припада Србима. Према томе, они имају и историјско право на земљу својих предака. Према споразуму у Дејтону, њима неће припасти ни 49 % територије Босне и Херцеговине, уколико у неком новом рату, уз помоћ новог светског поретка не дође до потпуног изгнанства Срба са њихових огњишта. До сада је само из Босне пребегло у Србију око седам стотина хиљада Срба, а неколико десетина хиљада је погинуло у овом самоубилачком рату. Хрвата је пред овај грађански рат, у 1991. години било у БиХ, 21 %. Ускоро ће они поседовати несразмерно велики део Босне и Херцеговине.

Највећа несрећа Срба догодила се недавно у необјављеном рату између СР Југославије и деветнаест најразвијенијих земаља света. Србија је скоро уништена и не може се опоравити ни за неколико наредних деценија. Поред убијања људи и разарања огромних економских потенцијала земље, поред хуманитарне катастрофе због потпуног осиромашења народа и претње да се сав народ смрзне наредне зиме јер су уништени електрични извори енергије, најстрашнија ће бити еколошка катастрофа. Загађени су и земља и ваздух и вода. То ће се одразити и на потомство. Можда ће се рађати деца са две главе? Према таквој будућности, овај предлог може личити на чисту утопију.

Сада се догађа изгон Срба са Косова и Метохије. Већ их је око 200.000 изгнано или је побегло из страха од освете. Остало је само око 50.000, али се и они спремају на бекство.

Срби су по величини били четврти словенски народ (иза Руса, Украјинаца и Пољака). Срби су сада бројчано седми словенски народ, према тврђењу историчара.

Од почетка XX века до почетка овог грађанског рата Срби су се бројчано смањили за 10 % док су се сви други балкански и европски народи бројчано знатно увећали.

Подсећам на трагичан податак да је у балканским ратовима и у Првом светском рату изгинуло милион и девет стотина хиљада

Срба (59 % мушког становништва) а у Другом светском рату – два милиона. У Титовој Југославији побијено је много Срба интелектуалаца и „капиталиста“. Тај режим није имао благонаклон став према Србима. Само у првом налету комунисти су побили триста хиљада Срба. Преко триста хиљада Срба прогнали су Шиптари са Косова у Титово време и после Тита, а о томе се није смело говорити. То је све до скоро била табу-тема. Трагичан по српски народ био је обрачун са четницима, док су усташе, и сви други који су поклали српски народ, били амнестирани. За ово су сами Срби били највећи кривци.

V. САДАШЊЕ СТАЊЕ: „БЕЛА КУГА“

Нису само ратови и није само вековни геноцид над српским народом узрок његове могуће биолошке смрти. Један од значајних разлога данас је нерађање или рађање само једног детета. Та појава се означава у литератури као „бела куга“.

Српски народ не умире само као историјски народ, он и биолошки умире. „Бела куга“, попут утваре, са косом у руци, чисти све пред собом.

Српски народ од пре неколико деценија престао је да се биолошки репродукује: смртност је већа од рађања, више умиру него што се рађају. (Војводина: од 1981. до 1991. године, 22.000 мање рођених него умрлих. У Београду и у другим градовима – катастрофа! Села су нам готово сасвим опустела и немају подмлатка) итд.

У сваком седмом насељу у 1991. није рођена ниједна беба; на Косову: на једног умрлог долази седам рађања.

За 25 година биће много више старих него младих, можда два пута више. Године 1961. – било је 74,6 % Срба у Србији, 1971. – 71,2 %, 1981. – 66,4 %, 1991. – 63 %. Израчунато је да ће за четврт века бити само 3.800.000 Срба, а Шиптари се удвостручују сваке двадесет четврте године.

На 1.000 жена у Србији долазе 42 бебе, у Београду – 35, а на Космету – 159 беба.

Од 1981. до 1991. број становника Србије повећао се за 478.000, а од тога, ужа Србија за 130.000, Космет за 370.000. Данас се и у Србији рапидно смањује број становника. У наредној деценији око 1/5 Шиптара донеће на свет више од једне половине деце у Србији.

Данас, од укупног прираштаја становништва у Србији, 100 % отпада на несрпско. У Србији долази 0,95 деце по брачном пару, код Шиптара – 6,9.

У односу на своје географско „окружење“, Срби су у врло неповољном положају. Према Алојзу Фишеру фон Егеру, од почетка XX века до данас, балкански народи су се увећавали у следећим процентима: Турци – 400 %, Румуни – 45 %, Бугари – 38 %, Албанци – 700 %, Грци – 35 %. Само се број Срба смањио за 10 %. Унутар СР Југославије, од 1981. до 1991. дакле, само за 10 година, Шиптари су се увећали за 28,5 %, Роми за 26,4 %, муслимани за 16,5 %, Срби су се у глобалу, повећали за 4,2 %. Али, у 1991. умрло их је 1.000 више него што се родило, а у 1992. – 6.000 више је умрло. У наредним годинама тај број се драстично увећава. Број порођаја је скоро преполовљен. Убрзано се повећава несклад између рођених и умрлих.

Број деце и омладине нагло се смањује. У 1921. години учешће деце до 19 година у укупној популацији износило је 45,4 %, 1971. – 36,4 %, 1991. – испод 30 %, а ускоро ће бити мање од 25 %.

За 25 година Срби ће постати национална мањина у Србији, неће бити ни Београдски пашалук, границе ће бити мање него пре 100 година.

За сто година, а можда и много раније, српског народа више неће бити на Балкану, остаће можда само енклаве Срба. По неким озбиљним проценама, то ће се догодити већ за педесет година.

Потомци Срба биће расути по Европи, Канади, САД, Аустралији, на Новом Зеланду, итд.

Можда ће спас доћи од биоенетске револуције, од нових технологија у стварању живота, ако успемо да створимо, поред других, и клониране људе.

VI. ПОСЛЕДИЦЕ „БЕЛЕ КУГЕ“

Када је реч само о „белој куги“ као бауку који кружи над Србијом, све последице биолошке катастрофе можемо сврстати у неколико група:

– УНИШТЕНО СЕЛО: аграрна реформа, пољопривредни земљишни фонд, колективизација, колхозни, протеривање и бекство са села; остали су само старци, нема радне снаге, затварају се школе, нема жена, свака жена која заврши осмогодишњу школу мисли да је постала академик, жене су побегле у градове, једно дете је принцип који захвата и сеоску популацију, број становника на селу се упола смањио. Такво стање је у целој Србији. На пример, у општини Куршумлија од 46.000, сада нема ни 23.000. становника. У демографској статистици може се наћи још безброј таквих примера.

– **СТВОРЕН ЈЕ „ГРАД-МОНСТРУМ“:** индустријализација и урбанизација, довела је до хаотичног развоја градова, без услова за живот, до стварања масовних дивљих насеља, неразвијеност пратећих објеката; бивши сеоски домаћини постали су градски пролетери и лумпенпролетери.

– **ПОСЕБАН ЈЕ СЛУЧАЈ БЕОГРАДА:** огромна концентрација грађана, стварана је погрешна непланска мегаломанска индустрија без подлоге а не за праћење пољопривреде; не користимо домаће изворе, зависимо од увоза. Београд ће ускоро постати пола Србије, слично ће се догодити са још неколико градова. Метрополитација без елементарних услова живота је катастрофална појава и угрозиће још више биолошку репродукцију становништва.

– **РАЗОРЕНА ЈЕ ПОРОДИЦА:** много је самаца, повремених кратких веза, ванбрачних заједница. Касно се ступа у брак, мало је бракова, много развода, мало деце, доста сукоба у породици, итд. Сиротиња у ствари спасава нацију, рађа више деце, интелектуалке рађају врло мало. Утврђено је да су интелектуалци себични, деца се рађају кад је мајка већ презрела за рађање. Повећан је стерилитет због одлагања рађања и праксе масовних абортуса.

– **ПОРАСТ ДРУШТВЕНЕ ПАТОЛОГИЈЕ,** као последица промене услова живота, сиромаштва, бунта против поретка, који се испољава у виду алкохолизма, наркоманије, малолетничке делнквенције, организованих група за криминал, државног криминала, стварања мафије и гангстера, привилегија и безакоња.

– **НАГЛА ПРОМЕНА СОЦИЈАЛНОГ АМБИЈЕНТА:** људи су избачени из својих природних средина као из катапулта, нагло су промењени услови живота, запослења, дошло је до неких узредних негативних последица еманципације жене, до кризе морала, социјалних неједнакости, појаве сиромаштва; тешки животни, стамбени услови, неотпорност на нагле промене; долази до гашења породице већ у другом или трећем колену.

– **ОДСУСТВО МЕТОДА ВАСПИТАЊА ЗА БРАК И ПОРОДИЦУ:** пропаганде у корист рађања, некритичко прихватање теорије о слободи љубави, као и теорије о слободном родитељству; антинатуралитетска политика, екстремни феминизам, космополитизам, мундијализам, неорганизованост јавних медија у општој пропаганди у корист рађања.

– **УНИШТЕНА ТРАДИЦИЈА:** ишчупани су нам корени, створена је филозофија лаког, удобног живота; куће, викендице, путовања по свету, себичност, погрешна идеологија, екстремне индивидуалистичке теорије, поремећен систем вредности, напуштен патријархални морал, а није створен нови морал, итд.

Ова питања прелазе оквире социологије, демографије, права, политике, она су судбинска питања српског народа.

Парадокс је да су на Правном факултету укинули предмет „Социологија породице“, а увели су „Социологију политике“.

С обзиром на трагично стање популационе политике, теорија о слободном родитељству више не одговара интересима овог народа.

У СФРЈ чињени су разни експерименти са породицом, који често нису били у складу са народним интересима.

Прихватили смо екстремну варијанту теорије о слободном планирању породице, готово без икаквих ограничења. То је била подвала Савезној скупштини. Лично сам учествовао у припреми дела Устава из 1974. г. Предлагао сам да се у Устав унесе одредба: „Друштвена заједница мерама економске, социјалне, образовне, културне и васпитне политике, ствара услове за слободно родитељство.“ Мој предлог је прихваћен у два одбора. На пленарној седници Вида Томшич се разбеснела због балканског примитивизма. А само неколико месеци касније словеначка скупштина прихватила је без икаквих измена исти овај текст. Дакле, оно што је одбацила савезна, прихватила је словеначка скупштина.

Слично је и са политиком абортуса. У Словенији и Хрватској, као изразитим католичким земљама, слободоумност закона у пракси енергично обуздава моћни клер. Али, сада обуздава и сам закон. Недавно је у Хрватској усвојен Закон о забрани абортуса. И Хрватима прети биолошка смрт ако ништа не предузму. Код Шиптара и муслимана је обрнуто. Демографска експлозија код њих није спонтана, она је наређена и присилно усмеравана. Када се уда жена, хоца јој каже: „Жено, ти си нечиста, у џамију можеш поново ући тек када родиш седмо дете. Тада ћу те очистити од греха.“ Зато код Шиптара на једног умрлог долази седам рађања, а код Срба више је умирања него рађања. Зато код Шиптара просечна породица броји 6,9 чланова, а српска 3,1.

Питање гласи: да ли се могу и да ли се морају мењати нека уставна начела о породици да би се српски народ спасавао од колективног самоубиства? Истина, ни уставни, а ни закони, не говоре о народима, већ о грађанима. Сви грађани су пред уставом једнаки у својим правима. То правило је од универзалног значаја. Али, живот је маштовитији од уставне норме. Опстанак једног народа мора се бранити од свих видова агресије, па и од биолошке.

Недавно је Република Србија, у другом покушају, донела Закон о поступку прекида трудноће у здравственој установи. Значајан је податак да су укинути разлози социјалне и породичне природе као основ за дозволу абортуса. Остали су само здравствене-

ни, еугенички и кривично-правни разлози. Али, абортус је остао право жене. Она га може потпуно несметано користити до десете недеље зачећа. Тек после тога, постоји стручна контрола.

У многим земљама ограничења су већа. Питање је од општег значаја да ли се и у нашем уставном систему могу ова права још више сузити. Проф. Милан Војновић предлаже могућност привремене забране абортуса док се стање не поправи. Лично сматрам да то није ни могуће ни потребно и поред тога што на једно рађање долази више од два абортуса. То значи да су две Србије убијене у акушерским клиникама пре него што су и рођене. И још једна је убијена у ратовима и у геноциду. Према прорачунима, Срба би било педесет милиона да нису олако, у бесцење, из сасвим ирационалних узрока, жртвовали и себе, а и своју рођену и своју не-рођену децу.

Овде се намеће и једно чисто правно питање, а то је: ако је право на прекид трудноће искључиво право жене, да ли је тиме нарушена уставна одредба о равноправности полова у свим областима живота? Код зачећа детета, учествују обоје, а код абортуса – одлуку доноси само жена. Осим тога, мушкарац ће без своје кривице сносити негативне последице абортуса ако је, на пример, дошло до стерилности жене. Уосталом, он је уставни субјект са свим правима која припадају и жени.

VII. ПРЕДЛОЗИ МЕРА

Ми живимо између два екстрема: слободног нерађања и принудног масовног рађања. Устав, а ни закон, не може да уведе неки нови нацизам, расизам и фашизам. Али, он мора обуздати екстреме, и један и други. Као и сваки човек, тако и сваки народ има право да се заштити од биолошке агресије. Српски народ је двоструко угрожен: замирањем репродуктивне функције и насртајем неких његових суседа да га својом плодношћу у кратком времену сасвим прегазе као народ.

На ова питања мора дати одговор и уставни и правни поредак у целини.

Зато, већ дуже времена чиним напоре да укажем да је овом друштву, поред свих других – правих или промашених – револуција, потребна и ХИТНА БИОЛОШКА РЕВОЛУЦИЈА. Сексуалну револуцију, која нас је преплавила, треба да замени биолошка.

Одбрана српског народа од блиске биолошке смрти мора спадаати у епохалне подухвате ове генерације, што претпоставља и захтева уједињење знања и власти, науке и политике, имагинације и капитала. Сада треба да наступају сви: лекари, хуманисти,

књижевници, песници, историчари, правници, педагози, генетичари, социолози и социјални стратези, политичари, економисти, сви људи са „трећим оком“ и са снажном визијом будућности.

Све мере могу се поделити на краткорочне, средњорочне и дугорочне.

Краткорочне мере: морају се пронаћи извори средстава за исплату свих заосталих рата дечјег додатка и накнаде за породилско одсуство, који сада касне годину и по дана. Такође, треба ослободити артикле намењене деци од неподношљивих пореза и других дажбина.

У средњорочне мере спада израда потпуно новог система бриге о деци, мајкама, родитељима. Овај посао морао би се обавити у року од годину дана. Он би био основа за предузимање дугорочних мера.

Најпре, НЕОПХОДНО ЈЕ ДА МАТЕРИНСТВО (РОДИТЕЉСТВО) ПОСТАНЕ ПОЗИВ. То се може остварити ако се оно призна као радни однос за мајке са више деце. Сами родитељи о томе одлучују. Ако жена одлучи да буде само мајка, она после трећег детета добија доходак као да је у радном односу. Ако то не жели, она ужива друге погодности намењене мајци и детету.

Многобројни су облици подстицања овакве наталитетске политике: кредити, стан, бесплатно школовање, одликовања за мајке са више деце...

У некој каснијој фази могао би се увести порез на нежење и на брачне другове без деце. То не би била мера дискриминације, већ солидарности.

Уместо материнства, у будућности мора доћи РОДИТЕЉСТВО, подела улога између мушкарца и жене у подизању деце. То би могла бити спасоносна формула да савремена цивилизација, на врхунцу циклуса, избегне судбину свих претходних. Могао би отац преузети од мајке (у одређеном времену) улогу подизања детета, уз коришћење свих погодности које припадају мајци.

Али, најважнији чинилац је ДРУШТВЕНА ЗАЈЕДНИЦА: она мора постати неминовно „трећи човек“.

Високе интелектуалке, као и све жене друкчијих назора, ништа не губе. Оне не морају да рађају ако их деца ометају у каријери. Али је сигурно да би висок проценат родитеља изабрао родитељство као позив. „Боље је бити мајка него секретарица.“ Слично решење већ је примењено у неким нисконаталитетним земљама.

Питање које поставља „женски парламент“ о „правима жена“ није научно, већ идеолошко питање. Научно питање гласи: да

ли је између мушкарца и жене примарна биолошка или друштвена подела улога? Марксисте и феминисте тврде – друштвена; грађански социолози (посебно функционалисти) тврде – биолошка. Мушкарац и жена су врло слични, део су једне целине, али су и врло различити у биолошким улогама. Ако се ове улоге поремете, долази до огромне кризе друштвеног система. Најважнија последица је: престанак рађања. Тачно је да потпуна егализација друштвених улога мушкарца и жене представља врхунац историјског циклуса, али је то и крај циклуса. На Балкану је тај процес већ добио трагичне размере по српски народ. Европа ће се можда одбрани, српски народ под овим условима – никако. Нестаће без трага као модерни Хазари.

Постоји још један аргумент против „женског лобија“. Слобода означава могућност у избору између много варијанти, а не једнообразност, униформност. Нерађање је једна од могућности, материнство – друга. Није нечасно имати много деце, као што није нечасно када је жена велики књижевник, или научник. Реч је само о слободном избору. Једино ограничење уведено је сада Законом о прекиду трудноће да се не може тражити абортус из социјалних и породичних разлога. Али, познато је да огромна већина тих жена не тражи абортус. То је опредељење еманципованих интелектуалки, „женског лобија“. Када би требало бирати између тог лобија и будућности народа, нема двоумљења. Али, као и све драгоцене ствари у животу, и материнство држава мора платити, мора створити услове да се деца рађају.

За сваку успешну производњу потребан је велики капитал. Од пресудног значаја је улагање свих расположивих средстава у „производњу деце“.

Зато је друга хитна мера да се законом пропише ОСНИВАЊЕ ФОНДА ЗА ОБНАВЉАЊЕ СТАНОВНИШТВА и начин његовог алиментирања. Мора се установити „ДЕЧЈИ ДИНАР“ као национална институција. Од сваког правног посла један проценат за децу. Створиле би се две врсте извора: законски и добровољни. Закон би утврдио начин алиментирања фонда. Посебно би требало да утврди изворе средстава за четврто дете. Он би разрадио и стратегију фонда и проценте за одређене делатности друштва: стамбене, кредитне, социјалне, васпитне, образовне и друге. Фонд би могао узимати кредите или поклоне од приватних и међународних хуманитарних организација.

Сви артикли намењени деци морају бити ослобођени пореза.

Приговор да не постоје националне резерве није тачан. Али, неопходна је значајна прерасподела друштвеног капитала у корист деце. Потребна је експропријација криминалаца, државних лопова, разних кланова, ратних профитера и мафијаша. Ту леже огромне

резерве. Треба, такође, спречити расипање друштвеног и државног богатства на луксуз, на привилегије, на гозбе и банкете, на виле и аутомобиле.

Мора се хитно народу ставити под нос, уместо географске, демографска карта, како би се очигледно упознао са својом судбином. Ова карта мора бити основ и за утврђивање демографских зона, а ове зоне – основ за законске и друге мере државе.

Законом се морају утврдити оне зоне у републици где је стопа умирања већа од стопе рађања и зависно од тога предвидети одговарајућа друштвена стратегија на подстицању рађања. И обрнуто, у регионима где је изразита демографска експлозија, друштвена стратегија мора бити супротна. Тиме се не нарушава уставно начело о равноправности грађана, јер тамо где се рађа више деце него што је то рационално, нехумано је подстицати наталитет. Интенција закона је да се спречи рађање сиротиње, с једне стране, и изумирање народа, с друге стране. Тај циљ мора оправдати примењена средства.

И правничка професија мора остварењу тог циља дати велики допринос. Неопходна је РЕФОРМА И УСТАВНОГ СИСТЕМА И ПОРОДИЧНОГ ПРАВА. То никако не значи да треба сужавати достигнута права и слободе грађана, већ само створити најповољније услове за биолошку обнову српског народа.

Треба размотрити могућност увођења пореза на нежење и на бракове без деце (а можда и са само једним дететом). То не би била казна, већ само израз друштвене солидарности.

Поред Закона о породици треба донети и посебан ЗАКОН О ДРУШТВЕНОЈ БРИЗИ ЗА ПОРОДИЦУ и о УСЛОВИМА ЗА ПОДИЗАЊЕ ДЕЦЕ: стамбених, економских, социјалних, васпитних и др. (Сличан закон донела је Француска 1938. године и он је дао сјајне резултате у популационој политици.) Треба преиспитати све законе и целокупну политику о легалном прекиду трудноће. Треба још више смањити разлике између брака и ванбрачне заједнице, ублажити форму брака, итд. Можда треба испитати смањење пропаганде за употребу контрацептивних средстава и усмерити већу пажњу на подстицање наталитета. Уместо масовне производње и рекламе кондома, можда пропагирати политику стварања услова за рађање деце.

Веома је важно: ВРАЋАЊЕ СЕЛУ. Села су нам остарела и потпуно опустела. А ту леже неисцрпне биолошке резерве које могу спасити српски народ.

Упоредо са законом о „дечјем динару“ и о „четвртом детету“ морају се разрадити пројекти за ДЕМЕТРОПОЛИЗАЦИЈУ градо-

ва и за враћање сувишног градског становништва на село, уз врло повољне кредите.

Неопходно је да цео васпитни и образовни систем буде прилагођен новим захтевима друштва за едукацију о браку и породици и родитељским улогама. У сваком граду основати саветовалишта за брак и породицу. Све телевизијске станице би направиле програм едукације на планирању породице. Сва друга средства информисања укључила би се у овај пројект. Увести предмете за средње школе и универзитете о васпитању за брак и породицу. На факултетима друштвених наука увести предмет социологија породице.

Такође је потребно **ВРАЋАЊЕ ТРАДИЦИЈИ**, оних вредностима из српске и из европске прошлости које имају универзални значај.

Борба против друштвене патологије мора бити саставни део ових мера.

Улога Српске православне цркве мора постати много већа у духовном и у моралном препороду народа.

Потребне су и многе друге мере у корист жене, мајке, деце, породице. Важно је да то знамо, да то хоћемо, да то можемо и да то морамо.

Посебно, врло је значајно убедити жене да материнством ништа не губе и да је будућност народа у њиховим рукама.

Потребно је такође енергично лечење српског народа од самоубилачког, хазарског синдрома.

Ова генерација има последњу шансу да спасе српски народ од биолошке смрти. Она то може, ако хоће.

Само ако се убрзо бројчано увећамо имаћемо шансу да се ускоро вратимо у оне српске земље које су нам насилно отете, а пре свега на Косово.

Зато предлажем да се укине садашњи Савет при Влади Србије и да се образује нови **РЕПРЕЗЕНТАТИВНИ, АУТОРИТАТИВНИ САВЕТ**, на чијем челу би били председник Србије и српски патријарх, а у који би још ушли највиђенији државни, политички, културни и научни представници овог народа. Једном речју, сви они чији ће глас да загрми и да пробуди успавану савест.

Договором између Србије и Црне Горе могао би се образovati и савезни савет за обнављање становништва на сличним принципима као и српски. Црна Гора би могла образovati свој савет.

Овај савет, поред осталог, имао би дужност да сазове свесрпски сабор (или конгрес) о будућности српског народа са једном

једином темом: „КАКО СПАСИТИ СРПСКИ НАРОД ОД БИОЛОШКЕ СМРТИ?“

Има и безброј других могућности сливања националног богатства у децје фондове. Важно је да то знамо, да то хоћемо, да то можемо и да то морамо.

Ово није залагање за неки нови комунизам. Ово је залагање за нови хуманизам. То је доказивање да српски народ има још довољно унутрашњих резерви да надживи своју пропаст.

Огромне резерве леже и у ДИЈАСПОРИ. Могли би се образовати савети за обнављање становништва у државама у којима живе Срби у иностранству.

ПРЕЛАЗНА ВЛАДА морала би одмах да образује МИНИСТАРСТВО ЗА ПОРОДИЦУ И ЗА ОБНАВЉАЊЕ СТАНОВНИШТВА. Задатак на изради краткорочног и дугорочног програма био би поверен радној групи, која би предложила оснивање, састав и начин рада државног савета за обнављање становништва, као и прве нужне мере до усвајања дугорочног програма и до образовања савета. Задаци овог министарства били би стручни, технички и саветодавни, али би политика на обнављању становништва била поверена савету, као репрезентативном органу Србије (и Југославије). Основне смернице дао би СВЕСРПСКИ САБОР, који би се одржао у догледној будућности.

Због огромних духовних потенцијала српског народа којима је он утицао и на светску историју и на светску културу, на науку, на књижевност, на уметност, на спорт, а који су уграђени у светску и планетарну самобитност српског народа, такав народ морамо спасавати од колективног самоубиства и морамо га сачувати за будућност.

Marko Mladenović*

THE MOVEMENT FOR THE POPULATION REGENERATION THE FOURTH CHILD MOVEMENT (THE CHILDREN'S PARTY)

Summary

The situation regarding the population regeneration in highly developed countries is adverse. The number of children needed for natural regeneration of population is decreasing. Unlike developed countries, those under-

* Marko Mladenović, Ph.D., Full Professor of the University..

developed have an excessively high birth rate, representing a real natality bomb and thus increasing the poverty in the world.

This issue is of great importance for Serbia, the plight of which includes birth rate problems. On the one hand, poverty is on the rise, and on the other, there has been a sharp decline in the natural population growth. The country's death rate is well over its birth rate.

It is high time some radical changes were introduced in the population policy. Two things are of the utmost significance for improving the situation in relation with the birth rate and child care: the creation of a fund for population regeneration (the so-called children's money) and accepting maternity as a vocation (a mother of three should be entitled to apply for her maternity to be recognized as a full-time job). However, neither this would suffice. Urgent large-scale reforms are necessary in other areas such as constitutional and family law, economic, social, educational, health, housing and migration policy, etc.

The present generation is the last one capable of saving the Serbian people from its biological death. Reliable assessments show that the Serbs will become a minority in their own state in the next generation already. And in fifty or hundred years they will almost disappear from the Balkans unless necessary steps are taken.

Key words: *Birth rate. – Natality crisis. – Population regeneration.*

Marko Mladenović*

MOUVEMENT POUR LE RENOUVELLEMENT DE LA
POPULATION MOUVEMENT „ QUATRIEME ENFANT “
(PARTIE DES ENFANTS)

Résumé

Les pays hautement développés enregistrent une situation très négative dans le domaine du renouvellement de la population. Il y a de moins en moins d'enfants pour assurer le renouvellement naturel de leur population. Contrairement aux régions développées, les régions sous-développées souffrent d'une natalité excessive qui représente une véritable bombe planétaire et qui a en outre pour effet d'augmenter encore davantage la pauvreté dans le monde.

Cette question revêt une grande importance pour la Serbie qui, outre à bien d'autres difficultés, est confrontée à une forte baisse de la natalité. Alors

* Dr Marko Mladenović, professeur de l'Université de Belgrade.

que la pauvreté augmente, le taux d'accroissement naturel de la population chute rapidement. Cela se traduit par un nombre de décès largement supérieur à celui des naissances.

Il est plus qu'urgent de procéder à des changements radicaux dans la politique démographique. Pour stimuler la natalité et améliorer l'aide à l'enfance, deux facteurs sont particulièrement importants: la création d'un fonds pour le renouvellement de la population („ un dinar pour les enfants “) et la transformation de la maternité en métier (après avoir accouché d'un troisième enfant une femme devrait pouvoir réclamer, si elle le désire, que sa maternité soit prise en compte dans le calcul de la retraite comme années travaillées). Mais, cela est loin d'être suffisant. Il importe de procéder rapidement à de vastes réformes indispensables dans les domaines tels que le droit constitutionnel et le droit de la famille, la politique économique, sociale, médicale, l'éducation, l'enseignement, la politique des migrations et de logement, etc.

La génération actuelle est la dernière qui puisse sauver le peuple serbe d'une extinction biologique. Selon les calculs prévisionnels fiables, la génération suivante verra les Serbes devenir une minorité nationale dans leur propre pays. Et dans les cinquante ou cent ans à venir ils vont quasiment disparaître des Balkans, si on n'entreprind pas les mesures nécessaires.

Mots –clés: *Natalité. – Crise de la natalité. – Renouvellement de la population.*

Marko Mladenović*

BEWEGUNG ZUR BEVÖLKERUNGSERNEUERUNG

Zusammenfassung

Der Zustand im Bereich der Bevölkerungserneuerung in hochentwickelten Ländern ist sehr ungünstig. Es gibt immer weniger Kinder zur natürlichen Bevölkerungserneuerung. Im Gegensatz zu entwickelten Ländern leiden Entwicklungsländer an übermäßiger Natalität und stellen eine richtige planetarische Natalitätbombe dar, welche die Armut in der Welt noch mehr steigert.

Diese Frage hat eine große Bedeutung auch für Serbien, denn Serbien wird von großem Missgeschick verfolgt, wozu auch Natalitätsprobleme gehören. Einerseits wächst die Armut und andererseits sinkt der natürliche Bevölkerungszuwachs sehr schnell. Wesentlich mehr Leute sterben als sie geboren werden.

* Dr Marko Mladenović, Professor der Universität.

Es ist die höchste Zeit, radikale Änderungen im Bevölkerungspolitik vorzunehmen. Zum Anregen der Natalität und zur Entwicklung der Kinder-sorge sind zweierlei Dinge erforderlich: die Gründung des Fonds zur Bevölkerungserneuerung (das sogenannte "Kindergeld") und dass die Mutterschaft zum Beruf wird (nach dem dritten Kind hätte die Mutter das Recht, die Anerkennung der Mutterschaft als Arbeitsverhältnisses zu beanspruchen, falls sie das wünscht). Das ist aber auch unzureichend. Es sind auch dringende und umfassenden Reformen in anderen Gebieten notwendig, wie z. B.: im Verfassungs- und Familienrecht, in der Wirtschafts-, Sozial-, Erziehungs-, Bildungs-, Gesundheitswesens-, Wohnungswesens-, Migrationpolitik usw.

Diese Generation ist die letzte, die das serbische Volk vor biologischem Aussterben retten kann. Schon in der nächsten Generation werden nach zuverlässigen Kalkulationen die Serben in ihrem Staat zur Nationalminderheit werden. Und in fünfzig bis hundert Jahren werden sie vom Balkan nahezu verschwinden, sofern nicht die notwendigen Maßnahmen vorgenommen werden.

Hauptwörter: *Die Natalität. – Die Natalitätskrise. – Die Bevölkerungserneuerung.*